AUTORITĂŢI PORTUARE
Conor McPherson

Născut în 1971, la Dublin, Conor a absolvit cursurile facultăţii de filosofie la University College Dublin. Tot aici începe să scrie piese de teatru şi să le regizeze, fiind unul dintre fondatorii companiei teatrale Fly by Night. Printre primele sale creaţii se numără „Rum & Votca" şi „The Good Thief pentru care obţine Premiul „Stewart Parker". Pleacă apoi la Londra, unde scrie şi montează, pentru Bush Theatre, This Lime Tree Bower" (Premiul „Meyer-Whitworth", Premiul „Guinness" / Royal National Theatre, Premiul Thames TV) şi „St. Nicholas", spectacol jucat şi la New York, care îi aduce actorului Brian Cox Premiul „Lucille Lortell" pentru cel mai bun actor. Piesa „The Weir" a fost scrisă pentru teatrul Royal Court, în anul 1997. Spectacolul este transferat pe West End, unde este jucat timp de doi ani şi jumătate, aducându-i numeroase premii, printre care Premiul „Laurence Olivier" pentru cea mai bună piesă, Premiul Criticii, Premiul Evening Standard şi Premiul „George Devine". Urmează „Dublin Carol", piesă a cărei premieră inaugurează, în februarie 2000, noul sediu al teatrului Royal Court, şi „Port Authority" („Autorităţi portuare"), în februarie 2001, jucată mai întâi la Londra, apoi adusă pe scena teatrului Gate, în Dublin. Cea mai recentă creaţie a sa, Come on Over", a avut premiera la teatrul Gate, în octombrie 2001. Conor este atras şi de domeniul cinematografiei, fiind scenarist al filmului „I Went

Down”, pentru care obţine Premiul pentru cel mai bun scenariu şi Premiul Juriului la San Sebastián. În anul 2000, scrie şi regizează „Saltwater”, film distins cu Premiul CICAE pentru cel mai bun film la Festivalul de la Berlin.

Piesa a fost produsă pentru prima oară de către Gate Theatre, Dublin, în colaborare cu Ambassador Theatre, London, şi Old Vic Productions in februarie 2001, având următoarea distribuţie: KEVIN Eanna MacLiam

DERMOT Stephen Brennan

JOE Jim Norton

Regizor Conor McPherson

Nota autorului:

Acţiunea piesei se petrece într-un teatru. Personaje:

KEVIN în jur de douăzeci de ani DERMOT treizeci şi ceva? patruzeci şi ceva? JOE şaptezeci şi ceva de ani

1. KEVIN

M-am mutat astă-vară.

Într-o casă din Donnycarney, cu încă trei prieteni. Ai mei nu au fost foarte încântaţi de idee. Nebunia era că aveau absolută dreptate. Era o situaţie tâmpită.

Nu aveam slujbă şi nu ştiam ce vreau să fac în continuare.

Faptul că mă mutam era ca şi cum aş fi luat o hotărâre în ceea ce mă priveşte.

Tata m-a dus cu maşina până în Donnycarney. Cu toate hainele mele aşezate în saci negri de plastic. Era o zi însorită, într-o după-amiază de

duminică. Aproape că i-am spus „Ne vedem mai târziu”. Uitasem că mă mutam pentru totdeauna. Ce ironie.

Urma să locuiesc împreună cu Davy Rose şi cu încă un tip, pe nume Speedy. Eram bun prieten cu Davy.

Toată lumea în Dublin îl ştia de Davy Rose Nebunul, care se îmbăta tot timpul cu bere Scrumpy Jack.

Dar eu am văzut partea lui cea bună şi discutam cu el despre fel de fel de lucruri, înţelegeţi ce vreau să spun?

Speedy era mai mult prietenul lui Davy decât al meu.

Deşi nu pot să-mi imaginez cum ar putea cineva să fie prieten cu Speedy.

Am avut tot timpul impresia că e incredibil de prost.

Sigur avea o dereglare mentală sau ceva de genul ăsta.

Majoritatea timpului era beat, dar nici atunci când era treaz nu puteam să-mi dau seama ce vrea să spună.

Cred că îi plăcea să se plictisească de moarte.

Nu aveam nimic în comun cu el.

Când am ajuns era în curtea din spate, dormea.

Davy stătea într-un şezlong, bea suc de mere şi asculta Billy Idol la casetofon.

Era destul de agitat, fiindcă tocmai îl părăsise prietena lui din Beaumont, una cu părul vopsit albastru.

Avea un aer tulburat şi vorbea întruna despre cum o să ia el bicicleta ca să se ducă la ea, să o mai enerveze puţin.

Nu voiam să plece şi să mă lase singur cu Speedy, aşa că l-am luat cu mine până la alimentară şi am mai cumpărat nişte sticle de Scrumpy Jack. Ne-am întors şi ne-am apucat de băut.

Davy tocmai căuta prin buzunarele lui Speedy după ţigări, iar eu l-am întrebat aş a, ca din întâmplare, unde era Clare.

Urma să se mute şi ea cu noi.

Toată lumea în Dublin era îndrăgostită de ea.

Eram foarte buni amici, eu, Davy şi Clare, dar ea ieşea în oraş numai cu rockeri. Sau cu tipi care aveau, cel puţin, impresia că sunt.

Tot timpul era cu câte un „dur” cu părul coafat în ţepi, ca un scaiete, şi care se vedea de la o poştă că e din sectorul 4 al Dublinului, cu un fel de a vorbi puţin mai afectat.

Toţi erau bogaţi, răsfăţaţi şi arătau mai bine decât noi.

Davy mi-a răspuns că n-a văzut-o.

Aşa că ne-am cam îmbătat acolo, în grădină, după care am urcat să văd care e camera mea.

Eu aveam dormitorul din spate. Davy stătea la mansardă. Clare avea dormitorul din faţă. Iar Speedy îşi găsise un fel de debara.

Toţi plăteam câte treizeci de lire, în afară de Speedy, care plătea numai douăzeci.

Toată mobila din camera mea era formată dintr-un pat şi un scaun. Am stat toată noaptea treaz, întins în sacul de dormit, trăgând cu

urechea să văd dacă nu cumva a venit Clare, dar sunetele pe care le auzeam m-au făcut să îmi imaginez că sunt din nou acasă. Într-un târziu am adormit.

Dimineaţă, am împrumutat bicicleta lui Davy şi m-am dus pe strada Kilbarrack să vorbesc cu proprietarul casei şi să-i plătesc chiria. Când m-am întors, l-am găsit numai pe Speedy, se uita la televizor, la „Richard şi Judy”.

A dat din cap spre mine şi m-am aşezat lângă el. Dar el se uita cu adevărat la „Richard şi Judy”.

Mi-era şi frică să scot vreun cuvânt, în caz că ar fi pierdut ceva din dialog. Se îndopa cu fulgi de orez ca şi când ar fi urmat să plece la serviciu peste câteva clipe.

Ca şi când”, nu că ar fi avut vreo treabă sau altceva de făcut. Şi începe deodată să-mi spună, fără să se uite la mine, cum a venit vinerea trecută în vizită un tip, cântăreţ într-o formaţie din Donagh-mede, împreună cu prietena lui cea mică şi urâtă, o târfă notorie. Iar tipul s-a dus în camera din spate cu Davy, să zdrăngăne un pic la o chitară bas.

Tipa l-a întrebat pe Speedy dacă are ceva „haş”, iar el avea, aşa că s-au dus în debara la el şi au tras o ţigară, după care, deodată, dintr-o glumă într-alta, s-au pomenit că se călăresc unul pe altul pe furiş.

Şi Speedy stătea cu urechea ciulită afară, să vadă dacă prietenul ei mai zdrăngăne sau nu la chitară, însă ăla nu dădea semne că ar veni să-i caute. Partea nasoală a fost că tipa a început să

ţipe atât de tare încât lui Speedy i s-a făcut frică şi a dat fuga la baie, să termine treaba de unul singur.

Şi toată povestea asta mi-a spus-o aşa, pur şi simplu, fără niciun motiv. Iar eu stăteam acolo, lângă el, privindu-l dintr-o parte şi mă gândeam că nimic din ce mi-ar fi putut spune fiinţa umană din faţa mea nu m-ar fi făcut să-mi pese câtuşi de puţin de ea. Şi dacă ar fi murit, nu aş fi simţit absolut nimic.

Şi am stat acolo în cameră pentru un timp, până când n-am mai putut să suport.

Până când l-am întrebat aşa, într-o doară, dacă nu cumva ştie când o să apară şi Clare.

Dar Speedy nu dădea niciun semn că ar fi auzit ce l-am întrebat.

Şi încercam să mă hotărăsc dacă are rost să-l mai întreb o dată sau să mă duc dracu' să-mi văd de treabă, iar el mi-a zis, ca din senin, E aici. A venit".

2. Dermot

Cină. Vineri seara. La familia O'Hagan. Un fel de bun venit în turma noastră.

Însă orgoliul unui salariu enorm pentru o slujbă interesantă şi faptul că îi impresionasem pe snobii ăştia proaspăt raşi şi bine îmbrăcaţi se băteau cap în cap cu ruşinea că va trebui să le-o prezint pe Mary.

Mi-am adus deodată aminte de soţia mea.

Înainte nu era o problemă, când lucram pentru Whelan.

Toate nevestele arătau la fel.

Se organiza petrecerea de Crăciun la Old

Sheiling.

Stăteam la bar, mă uitam la ele şi suspinam.

Felul în care ţipau una către alta…

Isterizate de faptul că, în sfârşit, mai scot şi ele capul din casă. Acum câteva săptămâni căutam nişte acte vechi de contabilitate pe şifonierul din dormitor şi m-am trezit că-mi cade în cap o pungă plină cu ciocolată.

Şi să ştiţi că nici măcar nu i-am zis nimic.

A venit şi s-a trântit pe jumătatea ei de canapea ca să se uite la „Tânăr şi neliniştit”.

Iar eu m-am dus în baie să mă aranjez pentru interviu.

O’Hagan mi-a telefonat personal ca să-mi spună că am obţinut slujba.

Cocktailuri la barul Cogarty luni seara, ca să facem cunoştinţă.

Griffen, Staunton, Crawford. Strângeri de mâna puternice, bărbăteşti.

Cred că purtau costume Armani. Toţi – foşti jucători de rugby.

Apoi, brusc, apar două sau trei femei, soţiile lor.

Dumnezeule, aproape că am paralizat.

Iar eu îmbrăcat într-un sacou de la „second-hand” şi cu pantofi din „imitaţie de piele”.

Abia mă puteam ţine pe picioare, dar totuşi mă forţam să golesc paharele

de whiskey Glenmorangies care mi se puneau în mână. Mă legănam uşor în pragul uşii.

Mary şi Colm, cuibăriţi în sufragerie, uitându-se la „Prieteni”. Colm. Nouă ani. Mai totdeauna

răcit. Dezastru la orice sport.

Bătut periodic de ceilalţi copii până în clasa a treia. Până când Mary s-a dus la directorul şcolii. S-a dus de una singură.

Pentru că eu nu aveam timp de aşa ceva în perioada aia. Iar directorul a rezolvat problema.

Îi duceam pe Mary şi pe Colm cu maşina unde doreau ei, în fiecare weekend şi, deşi nu pot spune despre mine că sunt un om tăcut, de-abia dacă scoteam vreun cuvânt.

Cină, acasă la familia O'Hagan. Vineri seară.

M-am plâns lui Mary că am nevoie să fiu mai bine îmbrăcat.

M-a plimbat din magazin în magazin şi am găurit bugetul familiei cu trei costume. Cămăşi de bumbac. Cravate de mătase.

Am surprins-o pe Mary zâmbind şi am întrezărit parcă ce fusese mai frumos în ea, când eram tineri, dar acum nu mai eram tineri şi i-am spus că cina de la O'Hagan e numai pentru angajaţi. Fără soţii. Aia o să fie altă dată.

Şi, pentru prima oară, aveam ceva numai al meu, ceva pe care să îl aştept cu nerăbdare.

Vineri seară. Ca o pietricică preţioasă în vârful unui munte. Târându-mă uşor către ea… nu voiam să ajung acolo prea repede. Apoi oprindu-mă la mijlocul distanţei, să o savurez. Pentru că puteam deja să o văd şi era a mea. Şi urma să se petreacă.

3. JOE

Pat, asistenta, a bătut la uşă în timp ce mă îmbrăcam. Puteam să simt miresmele micului dejun venind de pe coridor. Pentru prima dată,

după ani de zile, îmi era foame dimineaţa. Avea în mână o cutie micuţă, împachetată în hârtie maro. Îmi era adresată mie, dar ajunsese tocmai acasă la fiul meu. Soţia lui, Lisa, o adusese pentru mine, în drum spre serviciu. Sora Pat era fiinţa cea mai apropiată de mine, aş putea spune că eram chiar prieteni.

Era de aceeaşi vârstă cu majoritatea celor din azil, dar, cum spune o vorbă, încă tânără la suflet.

Spre deosebire de mine, care eram de-a dreptul imatur… Nu cumva o fi ziua ta de naştere?" Zice ea.

Nu, ziua mea e tocmai în iunie". Zic eu.

Ziua mea e tocmai în iunie! De parcă ar mai conta!

Păi n-am mai primit un cadou de ziua mea de nu mai ţin minte când!

Cine oare să-i trimită cadouri unui mocofan bătrân?

Mai ales că nu e ziua lui.

Nu sunt eu chiar aşa de popular.

Ce să zic. M-am simţit cam ridicol, stând aşa, cu o cutie în mână. Era foarte uşoară. Dar în mod sigur era ceva înăuntru. Chiar dacă era călugăriţă, sora Pat avea uneori un aer copilăresc. Era tare curioasă din fire, stătea acolo şi aştepta să deschid pachetul. Însă, deşi ştia că se poartă ca un copil obraznic, mai ştia şi că nu am curajul să-i zic să se ducă la dracu' să-şi vadă de treaba ei… N-ai de gând să-l desfaci?" Spune ea… Ba da". Zic.

O cutie mică, împachetată în hârtie maro.

Ştampilă poştală de Dublin.

„O să aştept până după micul dejun”. Zic eu.

Şi o să-l deschid în timp ce îmi beau ceaiul”.

Ştii ce eşti tu?” zice ea către mine.

Eşti un înfumurat”.

După care a plecat.

Ştiam ce vrea să spună, însă când îmi spunea lucruri dintr-astea nu le spunea cu răutate.

Iar pe mine nu mă afectau câtuşi de puţin.

Aşa era ea.

Foarte directă.

O măicuţă de milioane.

O măicuţă dată naibii de perfectă.

Îmi pun haina, îmi iau bastonul, ies pe coridor şi o iau spre sala de mese.

Eram vreo douăzeci de inşi în azil pe vremea aia. Arunc o privire împrejur. Toate bune şi la locul lor.

N-a ajuns nimeni la Beaumont, la spital, noaptea trecută.

Câţiva dintre noi aveam bastoane.

Şi câţiva erau în cărucioare.

Dar eram încă destul de agili, n-o duceam prea rău.

M-am aşezat lângă Jackie Fennel şi Mary Larkin.

Pe scaunul unde stăteam de obicei atunci când mâncam.

Deseori, eu şi cu Jackie dădeam câte un tur pe la agenţiile de pariuri după care mergeam să bem o bere în barul de alături, la Tighe’s.

Şi nu uitam să plasăm câte un pariu la cursele de cai şi pentru Mary

Larkin.

Femeile de prin partea locului lucrau voluntar în azil şi îţi pregăteau micul dejun şi ţi-l aduceau, erau tare drăguţe. Se purtau foarte bine cu noi.

Şi, cum spuneam, stăteam noi la masă şi discutam despre vreme şi despre fiul lui Mary Larkin, Peter, care e poliţist şi a cărui nevastă rămăsese din nou gravidă.

Iar Jackie Fennel citea rezultatele de la cursele de cai în „Independentul”.

Şi, din când în când, mă mai gândeam la cutiuţa din buzunarul meu. Şi parcă simţeam cum mă furnică palmele.

După micul dejun, când toţi au început să se răspândească, fiecare cu treaba lui, am mai stat puţin de unul singur, cu ceaşca de ceai în faţă.

uitându-mă la femeile care făceau curat pe mese. Şi am scos cutia şi am dezlegat sforicica.

Apoi, am desfăcut cu grijă hârtia, pentru că era foarte atent împachetată şi am încercat să deschid cutia fără să rup cartonul.

Şi înăuntru era un bileţel scris de mână şi încă ceva foarte plat, înfăşurat într-un şerveţel.

Am dat la o parte şerveţelul.

Era o fotografie micuţă, pe care am recunoscut-o.

Şi am ştiut imediat ce se întâmplase, nu a mai fost nevoie să citesc biletul.

4. KEVIN

Clare lipea postere cu vedete pe pereţii şi pe tavanul camerei ei. Zicea că are de gând să vopsească pereţii. I-am spus că nu cred că ni se dă voie.

Mi-a răspuns că parcă ar fi camera unde o trimiţi pe mama-mare să-şi sfârşească zilele.

Clare era un fel de „fată la minut”.

Adică îţi lua câteva clipe până să-ţi dai seama că e deosebită.

Avea grijă de felul în care arăta, dar într-o manieră discretă.

Se machia, dar nu puteai să-ţi dai seama de asta.

Era, într-un cuvânt, sexy, dar, în acelaşi timp, făcea parte din gaşcă şi ne înţelegeam foarte bine cu ea.

Sau cel puţin eu. Iar ea mă privea ca pe un prieten.

Numai când o vedeai împreună cu alte fete îţi dădeai seama că e de fapt… o fată.

Nu am fost niciodată unul dintre tipii care se întâlnesc cu mai multe femei în acelaşi timp, ca prietenii mei.

Dacă ştiam vreo fată, era fie pentru că se întâlnea cu vreunul din prietenii mei, fie pentru că ieşeam împreună.

Aşa că relaţia mea cu Clare era o ciudăţenie pentru mine.

Şi mă gândeam deseori la asta.

Mă întrebam dacă nu s-ar putea să ştiţi ce vreau să zic. Îi montam un ştecher nou la casetofon şi mă uitam printre cd-urile ei.

Mi-a spus să scot o casetă din cutia de lângă patul ei. Era un „demo”.

Tipul cu care se întâlnea cânta într-o formaţie.

Dar cine nu făcea asta? Toţi cei pe care îi

cunoşteam erau în câte un rahat de formaţie.

Davy cânta cu The Bangers.

De fapt, nu ştia să cânte, dar asta n-avea prea mare importanţă. Trebuia să mă duc tot timpul la concertele lor, prin tot felul de baruri. Cântau vreo şase formaţii una după alta, după care, în final, încă o formaţie beată pulbere, care de fapt nici nu era o formaţie, ci doar o adunătură de inşi de prin toate trupele plus câţiva cretini care erau prieteni cu ei.

Şi se căţărau pe scenă şi încercau să cânte din Led Zeppelin sau ceva de genul ăsta, dar pentru că era prea dificil şi niciunul nu ştia să cânte, trebuiau să lălăie ceva mai simplu, de obicei „Anarchy in the UK”. Erau nişte concerte de tot rahatul. Dar mă duceam să-mi văd prietenii pe scenă, mai beam nişte bere, mai râdeam puţin. Toată lumea era punk.

Deşi curentul punk se terminase cu ani în urmă.

Dar era ca un fel de sectă a celor care nu asculta Bryan Adams sau Madonna sau alte dintr-astea.

Eu n-aveam treabă cu punk-ul.

Eu eram doar prieten cu ei.

Cu tipi ca Davy, care era recunoscut în tot Dublinul drept cel mai mare descreierat. Însă eu ştiam partea lui normală pentru că mersesem la şcoală împreună şi copilărisem împreună.

Caseta prietenului lui Clare avea şi un fel de copertă trasă la xerox. Am băgat-o în casetofon, i-am dat drumul, după care am început să mă

enervez, pentru că sunau destul de bine. Sunau ca REM sau ceva asemănător… Nu-i aşa că sunt buni?” întreabă Clare. A trebuit să spun că mda, sunt.

Cântau în deschidere pentru trupe cunoscute ca Lemonheads, The Jesus and Mary Chain.

Ar trebui să vorbim cu The Bangers, poate vor să cânte împreună”, zic eu.

Clare mi-a răspuns că da. Dar nu un „da” obişnuit, un fel de… daa! Un pic prea entuziast.

The Bangers cântau în seara aceea şi noi trebuia să mergem să-i vedem, aşa că m-am dus în camera mea să aştept cât timp se pregătea Clare.

Nu îmi desfăcusem bagajele. Mi-am scos hainele, dar nu aveam unde să le aşez, decât pe scaun. Aşa că mi-am pus pantalonii pe scaun şi câteva tricouri pe spătar, iar adidaşii sub scaun.

Apoi m-am dat un pas înapoi ca să admir ce făcusem.

Gândindu-mă că va trebui să fiu mai organizat.

Dar pe cine încercam eu să mint? Eram deja o cauză pierdută.

Dacă mi se făcea foame, nici nu ştiam dacă e ceva de mâncare în casă.

Am auzit apa curgând în duş, apoi pe Clare, O, Doamne!”, din cauza mizeriei din baie.

Puţin mai târziu, stăteam şi aşteptam autobuzul în staţie pe Malahide Road.

Era o seară strălucitoare de vară.

O lumină purpurie şi o briză răcoroasă.

Clare îşi scosese unul din pantofi ca să scuture o pietricică.

Mi-am lăsat uşor capul într-o parte, uitându-mă la munţi.

Şi Clare, încă aşezată pe trotuar, m-a întrebat „Ai ceva?”

Iar eu priveam spre munţi şi am dat uşor din cap.

Dar nu cred că m-a văzut, aşa că i-am spus

Nu, n-am nimic”.

5. DERMOT

Ram pam pam.

Stăteam în picioare, în tren.

Erau destule locuri libere, dar nu ştiu ce mă apucase. Nu puteam sta aşezat.

Nu simţeam nevoia.

Tot felul de puşti în ţoale ultimul răcnet.

Eu. Mai bătrâior, dar încă bine. Un pic mai rotofei, dar încă bine. Şi niciunul din ei n-avea habar unde mă duc.

Ferestrele erau întunecate, numai câte o pată portocalie, când opream în staţie sau câte un felinar în depărtare.

Eram atent să văd când opreşte la Sutton Cross.

În mijlocul vagonului. De unul singur.

Mă ţineam de ceva. O bară de metal.

Iar oamenii se urcau, coborau, care cum avea treabă.

Nu foarte aglomerat, fiindcă mergeam în direcţia opusă oraşului. Şi aveam o senzaţie plăcută de uitare, mă scufundam într-o lume nouă, necunoscută.

Aterizând acolo, în peninsulă, direct din

Raheny.

Tot mă uitam pe hartă. De parcă nu aş fi ştiut unde sunt.

Mary mă adusese cu maşina până în Raheny, în drum spre un ştiu ce petrecere cu prietenele ei. Am coborât şi am luat-o direct spre staţie, până ce am văzut că dispar farurile de la maşină după colţ. Imediat am trecut înapoi strada, ca din puşcă, şi am intrat în bar.

Aveam destul timp. Câteva păhărele de gin tonic.

Mai luasem câteva, mici, după-amiază.

Acasă, în timp ce Mary era la cumpărături.

Înainte să fac duş.

Eram în formă. Tot felul de puşti intrau în bar.

Să piardă noaptea acolo şi să plece acasă pe patru cărări, certându-se cu gagica.

Treaba lor.

Trei ginuri şi am ajuns pe peron. Uşurel-uşurel.

Apoi, în tren, cum v-am povestit. Am trecut de Howth.

Bayside.

Bing – Bang.

Cât p-aci să nu mă dau jos în Sutton.

Sar pe peron. Şi direct la Hotelul Marine, fără să stau pe gânduri.

Ştiam adresa lui O'Hagan, însă aveam nevoie să îmi explice cineva de prin partea locului mai în detaliu.

Câteva ginuri mai târziu, eram gata de atac.

Nu poţi să te duci nepregătit, fără muniţie, când te aventurezi în ape necunoscute, o să fii

mâncat de viu.

O'Hagan era unul dintre dacă nu chiar cel mai bogat manager muzical din ţară. Avea la dispoziţie cei mai mari muzicieni, cei mai importanţi oameni de televiziune şi pe toţi marii compozitori, pe toată lumea. O'Hagan era o celebritate în toată puterea cuvântului.

Toţi marii creatori de modă şi aşa mai departe.

Dumnezeu ştie cine o să mai apară la petrecere.

Aşa că am mai stat câteva minute în faţa porţii, suflându-mi bine mucii din nas. Marea se întindea liniştită şi puteam să văd luminile din

Southside, de cealaltă parte a golfului.

Am deschis poarta şi am luat-o în sus pe aleea ce ducea la intrarea în casă, apoi am urcat treptele până la uşă, gândindu-mă că poate am cam exagerat cu ginul, fiindcă oricum o să fie tone de băutură înăuntru, şi am avut, deodată, o mare revelaţie – că era deja prea târziu ca să mai fac

ceva în privinţa asta!

Nici măcar nu-mi mai păsa. Aşa că după ce am găsit soneria, am apăsat de vreo două ori, plin de încredere, ca să dau de veste la toată lumea că am sosit.

Puteam să jur că aud clopote de biserică bătând pe tot cuprinsul ţării. Şi apare în uşă o tipă blondă, într-o rochie fără barete şi cu sânii prinşi probabil pe dedesubt în cine ştie ce sârme şi-mi zice: „Bună!", Bună!" zic şi pun un picior pe prag... Toată lumea e înăuntru" spune tipa... Păi

sigur că e!” zic eu.

Dar ea nu-i atentă la ce spun eu, îmi ia haina şi o duce undeva în casă.

Asta mi-a adus aminte de vremea când eram copil şi maică-mea încerca să mă bage la o şcoală mai selectă din Dublin, una condusă de iezuiţi. Era toată numai scări de lemn şi holuri lungi cu arcade. Ce credeţi, am intrat?

Am intrat un căcat!

Ce ştia săraca maică-mea!

Ei, exact aşa arăta şi casa asta.

Numai că era albă toată. Pereţi complet albi şi o ciudăţenie albă de covor ca o plasă de prins peşte.

Fel de fel de scaune şi scăunele albe peste tot.

Şi un bâzâit straniu – o mulţime de oameni care discutau, undeva alături.

Blonda vine şi-mi dă un pahar de bineînţeles, şampanie, şi mă conduce într-un salon, în timp ce eu rămân cu ochii lipiţi de spatele ei gol.

Dar nu de asta am venit eu aici, aşa că mă ocup temeinic de şampania mea, apoi văd o tavă plină cu pahare şi mai pun deoparte încă două.

Şi, deodată, Dermot!” La dracu’, e nevasta lui O’Hagan.

Care e o tipă de treabă, în felul ei.

Însă problema e că e îmbrăcată cu ceea ce mie îmi pare a fi un fel de şerveţel roz, iar sânii aproape că îi ies afară din el. Şi totul e făcut dintr-un material transparent, dar ce importanţă mai are, din moment ce sânii îi atârnă practic pe-afară. Şi vine şi-mi zice: „Ei, cum te simţi?”

Iar eu mormăi ceva de genul „Da, da”. Adică sunt bine.

Însă beculeţele roşii din cap se aprind şi te avertizează că această seară din viaţa ta se va încadra în categoria Momente Penibile de Neuitat.

Şi nu ştiu de ce îmi aduc aminte de vremea când aveam 19 ani şi mă plimbam încolo şi-ncoace cu bicicleta soră-mii şi purtam nişte haine vechi. Nu vechi în genul Ăsta sunt Eu şi nu-mi pasă de moda voastră. Vechi în sensul că erau aproape gri şi puteai să vezi prin ele de destrămate ce erau. Şi chiar dacă nu erai, ceilalţi te priveau ca pe un fel de violator de copii, ca pe un obsedat. Până şi tu începeai să ai senzaţia că eşti îmbrăcat ca unul care urmăreşte fetiţe de clasa I pe stradă.

Şi toate gândurile astea mi se puteau citi pe faţă, iar soţia lui O’Hagan vede şi îmi spune „Hai, nu te lăsa intimidat!”

Şi mă ia de braţ zicându-mi „Haide, acum ne aşezăm cu toţii la masă”. Mă trage după ea şi mi-e teamă să nu mă împiedic şi să cad în nas aşa că traversez camera mai mult ţopăind.

Şi mă pomenesc coborând nişte scări în spirală. Iar când ajung jos mă opresc să mă minunez: „Cum dracu’ am făcut-o şi pe-asta?”. Sunt căzut într-un fel de autoadmiraţie, când deodată aud „Dermot! Dermot! Aici!” Şi iată-i pe toţi. O’Hagan, Crawford, Staunton, stau cu toţii la masă şi

se îndoapă cu friptură de iepure, în timp ce o amărâtă ca maică-mea abia strânge trei cartofi pe fundul tigăii.

Iar Crawford mormăie ceva de genul „Dermot, să nu-ţi fie niciodată ruşine să mănânci cartofi copţi”.

Şi mie îmi sare ţandăra, Ce dracu’ tot bombăni acolo?” Dar nimeni nu mă aude.

Şi simt cum se pregăteşte un mare scandal, dar încerc să mă controlez. Mai bine sparg nişte pahare mai târziu şi mă calmez.

Tipa aia blondină pare că se ocupă cu organizarea petrecerii.

Probabil au angajat-o special, dar în acelaşi timp, pare a fi prietenă cu toată lumea. Şi toţi o strigă Charlotte şi fac şi eu la fel fiindcă le toarnă vin tuturor şi desface sticlă după sticlă.

Şi îmi dau brusc seama că toate femeile de la masă parcă sunt ieşite din revistele de modă ale lui Mary.

Toate îmbrăcate cum ştiţi, de parcă ar trebui să se dezbrace în două secunde. Probabil aşa vor trebui să facă.

Stau şi mă holbez la profilul sever al Charlottei, la pistruii de pe nas şi la bronzul ei perfect şi nevasta lui O’Hagan se aşază la masă chiar pe locul din faţa mea.

Încerc să-mi găsesc de lucru, să verific dacă suntem aşezaţi pe scaune sau pe banchete, dar poate dacă verific am să par idiot. Aşa că îmi sprijin tăcut mâinile pe masă.

Încerc să-mi imaginez că Luna e chiar capul meu şi trebuie să menţin Luna cât mai departe de Pământ.

Îmi folosesc braţele în scopul ăsta.

Şi mă folosesc de sânii extrem de vizibili ai

soţiei lui O’Hagan ca să păstrez calmul printre astronauţi. Dacă ne panicăm suntem ca şi morţi.

Aşa că utilizăm sânii nevestei lui O’Hagan ca pe nişte provizii vitale de la NASA care ne menţin creierul în echilibru. Pentru că putem, în starea noastră absentă, să acţionăm în mod automat şi să ne folosim numai reflexele, care sunt exemple sigure ale legii cauzei şi efectului în natură.

Încet-încet observ că în jur s-a lăsat o linişte deplină.

Şi aud pe cineva că zice „Dermot?”

Şi realizez că tocmai mi s-a pus o întrebare.

Iar toţi sunt contrariaţi de faptul că nu deschid dracu’ odată gura să răspund.

Apoi o văd pe soţia lui O’Hagan cum se înroşeşte la faţă ca o ridiche şi îşi trage şerveţelul ăla de bluziţă până-n gât.

Şi simt brusc o uriaşă nevoie de a mă duce imediat la toaletă.

Nu neapărat ca s-o folosesc.

Ca să mă folosesc de faptul că are pereţi.

Şi de acela că nimeni nu are raze X în priviri.

Dar ăştia poate că au şi-aşa ceva.

Sigur au, nenorociţii.

6. JOE

Am să vă spun un secret, bine?

Am fost toată viaţa un oarecare, nimic deosebit.

Mă-nţelegeţi?

Nu am niciun fel de îndoială.

Dacă m-ai fi zărit într-o mulţime de oameni, nu m-ai fi remarcat. Nu m-am gândit niciodată la

mine însumi.

Am văzut lumea ca pe un loc foarte bine organizat, în care era foarte uşor să te descurci. Oamenii mi se păreau buni în general şi, dacă mai erau şi ticăloşi printre noi, – ei bine, aşa erau ei. Ticăloşi.

Am cunoscut-o pe soţia mea, Liz, pe vremea când lucram la Cadbury's.

Eram mai în vârstă decât ea şi reuşisem deja să mă ridic într-un post ceva mai călduţ. Ea era o simplă lucrătoare.

Fapt care mă împiedica să o întâlnesc foarte des, aveam programe diferite. Dar tot timpul am fost cu ochii pe ea. Nu ştiu de ce. Avea picioare scurte şi groase. Era mică de statură şi puţin mai. mai ţâţoasă, presupun.

Am prins ocazia şi am invitat-o la balul de Crăciun, în 1956. Spre uimirea mea nu avea prieten şi am început să ieşim împreună. Aveam o maşină destul de arătoasă, un Austin, şi locuiam încă împreună cu părinţii, aşa că aveam şi ceva bănuţi.

Iar Liz era pur şi simplu o minune de femeie, din multe puncte de vedere. Râdea încontinuu. Era tot timpul bine dispusă.

Chiar şi atunci când se lăsa câte o tăcere mai apăsătoare, ea tot bombănea de una singură într-un colţişor. Mă-nţelegeţi? Era ca mine.

Nu se putea spune nimic de rău şi nici de bine despre noi.

Puteam să stau cu părinţii ei în sufragerie, de Crăciun, la fel cum şi ea ar fi stat cu ai mei.

Ne-am căsătorit în Cabra, în 1960, şi ne-am

mutat într-o casă din Donnycarney.

Pe vremea aia, în Irlanda, nu aveai multe din problemele pe care le ai acum.

Ea avea grijă să fie de mâncare pe masă, renunţase la slujbă, iar eu aduceam bănuţii în casă. Şi cu asta basta. N-aveam probleme de genul – ne-ndopăm toţi cu valium pentru că suntem dezorientaţi şi nu ne găsim adevărata menire în viaţă.

Nu pot să spun că viaţa era mai bună atunci decât acum, dar era mai simplă şi nu trebuia să-ţi pui toate întrebările pe care ţi le pui acum. Şi ca să vă zic adevărul, mie asta mi se potrivea ca o mănuşă. Pentru că mi-a venit şi mie rândul, la un moment dat, să-mi pun nişte întrebări. Mai bine n-ar mai fi venit.

Sau poate că a fost mai bine că a venit.

Vedeţi?! Habar nu am ce se petrece în sufletul meu!

Nici măcar nu ştiu dacă sunt fericit sau trist!

Şi cum vă spuneam… În ’61, Liz a rămas gravidă.

Aşa a apărut Stephen, primul nostru copil. Doi ani mai târziu, a născut-o pe Tania.

Ăsta nu e nume de familie. Liz l-a descoperit, într-un film. Ah, cât de repede se schimbau vremurile!

După câţiva ani, când copiii erau ceva mai mărişori, iar eu câştigam încă destul de bine, am hotărât să ne mutăm într-o casă mai mare. Într-o frumuseţe de casă, în Sutton. Chiar pe peninsulă.

7. KEVIN

A fost o noapte absolut jalnică pentru The Bangers.

Era pentru prima dată când ţineau capul de afiş al unui concert.

Deci erau obligaţi să plătească pentru chiria sălii şi să angajeze oameni pentru pază.

Iniţial, trebuiau să cânte trei trupe, dintre care una, Leproşii, avea destul de mulţi admiratori.

Dar au fost obligaţi să renunţe din cauză că unul din ei şi-a tăiat un deget la fabrica de tablă, unde era angajat.

Se-nţelege de la sine că bancurile despre leprosu care a pierdut un deget nu se mai terminau.

Pe scenă, cânta o trupă foarte supărată din Skerries.

Era zece seara şi numai vreo cincisprezece persoane în sală.

Davy turna în el bere Scrumpy Jack.

Avea o plasă plină de cutii de bere sub masă.

Zicea că nu are niciun sens să mai cânte.

Scampi, solistul vocal de la The Bangers, era de părere că ar trebui totuşi să cânte dacă tot au venit până aici. Chitaristul, Vinnie Harper, spunea că îi e indiferent dacă se mai urcă pe scenă sau nu.

Danny, toboşarul, agăţase o tipă mică şi amărâtă şi n-avea de gând să plece nicăieri.

Afară ploua cu găleata şi atmosfera generală era puţin cam deprimantă. Mă simţeam prost pentru ei, mai ales că o convinsesem pe Clare să-l aducă şi pe prietenul ei la concert.

Nu numai că era un adevărat muzician şi că avea o slujbă la o firmă de copiat acte, dar chiar era un băiat de treabă.

Îl chema Declan. Genul de tip cu haină de piele, jeanşi, cizme în picioare.

Nişte ditamai perciunii.

Şi pentru că, de obicei, Clare ieşea numai cu imbecili sinştri, m-am gândit că poate trăsese, în sfârşit, lozul câştigător. Nu stătea călare pe el tot timpul sau altceva. Dar îţi dădeai seama că îi place de el.

De câte ori deschidea el gura, iar la concertele ăstea trebuie să ţipi ca să te înţeleagă cineva, ea imediat devenea atentă. Aplecată cu urechea spre el. Dând din cap. Ascultându-l. Tot timpul pe față, înţelegeţi?

Începuse să mi se facă silă de toată tâmpenia asta cu să-nu-locuieşti-împreună-cu-părinţii.

Clare nu-l putea suferi pe Speedy. O călca încontinuu pe nervi. Era jegos şi îi mânca tot timpul mâncarea. Era o atmosferă de rahat.

Davy a venit cu soluţia genială să dăm o petrecere de „casă nouă” ca să potolim spiritele.

Fără să ne întrebe şi pe noi, tipărise nişte fluturaşi şi cred că toţi idioţii din Dublin aveau câte unul.

Mai erau două săptămâni până la petrecere şi vestea se răspândise deja peste tot.

Mă gândeam foarte serios să mă mut înapoi cu ai mei, pentru că urma să aibă loc un dezastru, vecinii sigur vor chema poliţia, iar proprietarul casei, care era oricum un dobitoc, ne-ar fi dat

afară în două secunde dacă ar fi prins ocazia.

La asta stăteam eu şi mă gândeam în noaptea aia de dezastru pentru The Bangers.

Până la urmă îl convinseseră pe Davy să se urce pe scenă.

Vinnie Harper tocmai îşi acorda chitara când Scampi a început să ţipe în microfon „Noi suntem The Bangeeers!”

Iar Danny abia a avut timp să sară între tobele lui că au şi început să cânte.

Vreo doi admiratori beţi s-au trezit şi au început să hâţâne din cap, dar adevărul e că niciodată nu i-am auzit cântând mai rău. Prietenul lui Clare rămăsese înţepenit pe scaun, cu o expresie de interes morbid pe faţă. Iar eu şi Clare ne-am uitat unul la altul şi am pufnit în râs. Şi i-am arătat (mimează că duce un pahar la gură). Iar ea mi-a răspuns (arată „ok” cu mâna).

Aşa că am coborât în barul complet pustiu de jos să iau ceva de băut. Un singur client, un bătrânel, stătea într-un colţ, beat pulbere. Şi aşteptam acolo, la tejghea, cu privirea pierdută într-o fotografie veche a unor preoţi care ţineau un cec enorm, când simt că cineva mă plesneşte uşor peste faţă. Era fata care lucra la bar.

Era cam de o vârstă cu mine şi cu un păr lung şi cârlionţat.

Trezirea! Trezirea!”, zice ea spre mine.

Mi-am revenit brusc şi am cerut două halbe de bere.

Ai venit pentru concert?”, mă întreabă ea şi mă priveşte cu atenţie.

Da”, zic... E de toată jena”.

Câteva ore mai târziu, stăteam cu Clare şi cu prietenul ei într-un restaurant, la Jimmy Dean’s. Lui Davy i se făcuse rău, era la toaletă, vomita.

Iar barmaniţa care mă plesnise mai devreme, Trish o chema, a intrat şi s-a aşezat la masa noastră.

Ceea ce nu m-a surprins deloc.

Pentru că atunci când o invitasem, îmi spusese că i-ar face plăcere să vină cu noi.

8. DERMOT

Să nu încerci niciodată să înţelegi ce se întâmplă.

Pentru că n-ai cum să-nţelegi – niciodată n-o să înţelegi.

Şi chiar dacă se întâmplă să pricepi, va fi oricum prea târziu ca să mai poţi să faci ceva.

N-are rost să te mai chinui. Nu-i aşa că petrecerea lui O’Hagan a fost un dezastru?

Un pericol mondial?

Culmea întâmplărilor penibile, n-am dreptate?

O grămadă de oameni care erau la masă m-au văzut transfigurat, hipnotizat de ţâţele nevestei şefului meu.

O masă întreagă, la care erau aşezaţi toţi – cum-le-zice – colegii mei. Ăsta e un lucru absolut anormal, de neînchipuit. Voi sunteţi normali?

Că dacă sunteţi, atunci aţi fi reacţionat exact ca mine.

Aşezat pe toaletă.

Strângând din pumni.

Legănându-mă când înainte, când înapoi.

Dându-mi seama că mi-am ratat şansa.

Că am ratat-o cum nu se poate mai rău.

Încercând să nu iau în seamă bătăile discrete în uşă.

Nimeni nu are să mă arunce afară pe scări. Nu, mulţumesc, am să plec eu singur atunci când o să fiu pregătit, adunând ultimele fărâme de demnitate pe care le mai am.

Dar parcă era ceva în felul în care nevasta lui O'Hagan mi-a rostit numele.

„Dermot?" a zis… E totul în regulă?"

Felul în care a spus-o.

De dincolo de uşă.

Nici urmă de asprime.

Nici supărare sau altceva.

De necrezut.

M-a făcut să deschid uşa.

Şi am stat acolo, încercând să-i explic cât îmi pare de rău şi că băusem un pic cam mult şi aşa mai departe.

Dar ea a râs încet, cu un aer uşor trist.

Şi mi-a pus o mână pe umăr, încurajându-mă.

Apoi l-am auzit pe O'Hagan şi pe ceilalţi, strigând din bucătărie.

Dermo", ţipa O'Hagan… Treci imediat aici şi mănâncă-ţi prăjitura, tăntălăule ce eşti!"

Şi am intrat din nou în cameră, alături de soţia lui. Ce să fie oare? Bani? Sau nobleţe, sau altceva? Unde regulile sunt cu totul altele.

Dar ar fi trebuit să mă prind cu mult timp înainte că e ceva ciudat în toată treaba asta.

Chiar de la început. Încă de la interviu.

Vreau să spun, nici nu cred că mi-au pus trei întrebări. Poate trei. Şi toate la modul general, de genul „ce părere aveţi de starea actuală a economiei?” Chiar retorice, Cine poate să spună încotro se îndreaptă ţara asta a noastră?” Adică. ce-ai putea să răspunzi? Înţelegeţi?

Bâlbâi şi tu ceva, Da, sigur, e destul de greu de spus, nu-i aşa?” Ce poţi să spui altceva?

Iar O’Hagan zice „Ei bine, am auzit numai lucruri bune despre dumneata, deci păstrăm legătura”.

Adică ce-a auzit despre mine?

Că nici măcar nu mi-am luat bacalaureatul?

Ori că am lucrat optsprezece luni la Denis Mahony şi n-am vândut nici măcar o maşină? Nici măcar una!

Sau ce, că m-au dat afară de la Whelan pentru, vezi-doamne, hărţuire sexuală? A unui, se presupune, alt bărbat!

Ce? Că eram, privind la modul general lucrurile, un fel de dezastru?

Orice ar fi auzit ei, nu cred că era de bine!

Mi-au dat o slujbă şi iacătă-mă aici.

Aici, stând cu ei la masă şi fiind totalmente acceptat.

Şi, pe deasupra, nici măcar nu începusem să lucrez, imaginaţi-vă!

Păi cum dracu’ vine asta!?

Apoi, au apărut şi trabucurile şi am luat şi eu unul. Mi l-a aprins soţia cuiva, foarte amabilă.

Iar O’Hagan vine şi se aşază lângă mine.

Şi îmi pune mâna pe după umăr.

Eşti un om pe sufletul meu”, zice el. „Da?

Da?”

Eu dând din cap şi zâmbind, prefăcându-mă că ştiu exact ce vrea să spună. Apoi îmi zice „Ai auzit vreodată de The Bangers?” Dacă am auzit?

Erau cea mai tare formaţie irlandeză apărută după The Cranberries. Urmau să ajungă la fel de mari ca U2. Deja celebri în State.

Noi ne ocupăm de ei”, zice el, îşi încep turneul la Los Angeles, în weekend-ul de St. Patrick. Mergem cu toţii. O să fii liber?”

Deci aveam de ales între asta şi a merge acasă la soacră-mea ca să-mi petrec Ziua Naţională mâncând friptură de vită cu varză şi cartofi tari ca piatra.

Aşa că am stat şi m-am gândit. Cam o miime de secundă. Ce cap sec am fost…

9. JOE

Vreţi să vă dau un sfat?

Dacă visaţi în timpul nopţii, treziţi-vă, uitaţi de vis, apoi vedeţi-vă din nou de somn, sculaţi-vă dimineaţa, luaţi micul dejun şi duceţi-vă la muncă.

Faceţi-vă treaba corect şi fiţi politicoşi.

Că, dacă visaţi că vă iubeşte cineva, când vă treziţi începeţi să-i căutaţi şi să trimiteţi semnale la toată lumea din jur cât e ziua de

lungă, zicând „tu erai”? Tu erai ăla care mă iubea? Şi să fiu al naibii dacă n-o să-i găsiţi, ascultaţi ce vă spun. O să vină ei la voi. O să vi se pară altfel.

Cum să vă explic? Ca atunci când vezi pe cineva care s-a schimbat odată cu trecerea anilor dar pe care, totuşi, îl ştii de când era un copil. Dar

de fapt e una şi aceeaşi persoană. Şi toată dorinţa care s-a adunat în tine.

Te gândeai că n-o să vă mai întâlniţi niciodată şi, deodată, parcă se rupe un baraj.

Totul era, de fapt, înăuntru, în tine. Şi pentru un om obişnuit, ca mine, să descopere asta. Pentru câtva timp am crezut că e sfârşitul lumii. Iată ce s-a întâmplat.

După ce ne-am mutat în peninsulă, în Sutton, vecinii noştri ne-au invitat, într-o sâmbătă seara, la o petrecere.

Pe el îl chema Tommy Ross, iar pe soţia lui, Marion.

Aveau un fel de întrunire de familie.

Era aniversarea părinţilor lui Tommy şi organizaseră un mic chef.

Abia dacă vorbisem vreodată cu el, poate dimineaţa, în grădină. Cu ea nu schimbasem nicio vorbă.

Liz, nevastă-mea, era mai sociabilă, ea păstrase legătura până şi cu vechii ei amici de la Cadbury’s şi chiar cu foştii noştri vecini din Donnycarney.

Stephen avea zece ani, iar Tania, opt.

Evident, se hârjoneau toată ziua ca nişte pui de tigru. Deci, chiar dacă mergeam numai în casa de alături pentru câteva ore, mătuşa Carmel, sora lui Liz, trebuia să vină să aibă grijă de ei ca să putem noi pleca. Pe vremea aceea, chiar dacă nu se cunoşteau între ei, oamenii vorbeau unii cu alţii.

Chiar dacă pe atunci, ca şi acum, unii oameni câştigau ceva bani. Asta nu-i făcea nici mai buni,

nici mai răi.

Cumpărasem un set de feţe de masă pentru părinţii lui Tom şi am sporovăit câtva timp cu ei.

Apoi am stat de vorbă cu unul dintre fraţii lui Tommy, Frank, şi cu soţia lui, Phyllis, în timp ce Liz discuta cu una dintre surori, Bernie.

Şi era o atmosferă plăcută.

Pe timpul ăla, beam bere Smithwicks, la sticlă.

Iar garajul lor era plin cu lăzi de Smithwicks şi Guinness şi Harp şi toţi nepoţii şi nepoatele se mişcau încolo şi-ncoace cărând la sticle goale şi aducând în loc sticle pline. Se făcuse ora zece şi atmosfera era în continuare la fel de plăcută.

Unul sau doi care se trezeau dimineaţa devreme se pregăteau să plece, dar lucrurile erau, mai mult sau mai puţin, în plină desfăşurare.

La un moment dat, m-am dus în bucătărie să mai iau un sandviş cu şuncă sau un sandviş cu ou şi am intrat în vorbă cu soţia lui Tom Ross, Marion, şi, cum nu mai apucasem să vorbim până atunci, era şi normal să ne cunoaştem mai bine, din moment ce eram vecini.

Acum, înainte să vă gândiţi „Hopa! Aici vine partea interesantă!”, daţi-mi voie să vă spun că mai era lume în bucătărie şi totul se desfăşura în mod normal şi acceptabil.

Însă cu o noapte înainte, visasem că eram pe malul unui râu şi se făcea că apare o femeie cu părul negru şi lung şi cu un aer de acceptare totală, necondiţionată, fără jocuri copilăreşti. Iar atunci când m-am trezit, m-am simţit de parcă

pierdusem o parte din mine. Nu că Marion ar fi arătat ca femeia din vis. Nici măcar nu semăna cu ea.

Avea părul scurt şi deschis la culoare şi un nas mic şi cârn. Şi îmi povestea despre cei care locuiseră înaintea noastră lângă ei şi cât de nesuferiţi erau, iar eu mă uitam fix la ea, mă fascina felul în care strâmba din gură atunci când făcea câte o glumă răutăcioasă despre foştii ei vecini.

Şi încercam cu disperare să mă adun, să scap de ameţeală.

Şi muşcam dintr-un sandviş cu şuncă, dar gura îmi era uscată şi trebuia să beau foarte multă bere.

Însă nu îmi mai păsa de nimic atunci când mă uitam cum mişca ea din picior când venea câte o melodie care îi plăcea.

Am făcut în aşa fel încât să mergem înapoi în sufragerie şi am rămas acolo tot restul serii ţinând-o de mână pe Liz.

Şi toată lumea, inclusiv Marion, se purta ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat.

Iar eu încercam să şterg totul din minte ca pe o aiureală trecătoare care nu ar aduce decât necazuri pentru toată lumea.

Şi încerci să te păcăleşti că Dumnezeu nu te-a văzut.

Totuşi, trebuie să mărturisesc că vreo două ore, până când ne-am dus să ne culcăm, am simţit tot felul de spasme în mâini şi în picioare.

…Am dat vina pe băutură.

Şi, bineînţeles, pe nenorocitul ăla de vis pe

care l-am avut.

Şi cu asta basta.

Însă Dumnezeu mă văzuse.

Era imposibil să nu se întâmple asta.

10. KEVIN

Era o perioadă foarte plăcută şi liniştită pentru mine. Trish era studentă la Colegiul Naţional de Artă. Şi lucra la bar în fiecare seară. Parcă aş fi fost un pensionar.

Intram în bar. Stăteam la o masă şi mă uitam la biliard. Beam o halbă sau două de bere.

Ea locuia în apropiere, într-un apartament de pe strada Parlamentului. Făceam dragoste toată noaptea.

Îşi legăna capul şi părul ei cârlionţat mă mângâia pe faţă.

Şi toate frustrările ei ascunse, pentru faptul că se trăgea dintr-o familie de fermieri.

Picioarele ei încolăcite în jurul meu, ca să nu pot pleca. Prezervativul pe care nu nimeream niciodată să-l pun cum trebuie. Totuşi, nu stăteam foarte mult de vorbă. Nu despre lucruri importante.

Când o priveai pentru mai mult timp, cu admiraţie vreau să spun, venea direct la tine şi te lovea uşor cu pumnul în piept, întrebând la ce te holbezi.

Dar erau şi alte momente, de pildă erai în alimentară, ca să cumperi o sticlă de Coca-Cola, iar mâna ei aluneca uşor în mâna ta, parcă involuntar, automat, fără vreun motiv anume, pur şi simplu din dragoste. Soarele strălucindu-i pe

faţă când mergeam cu autobuzul. Când treceam prin Fairview ca să ajungem în Donnycarney. Îi plăcea de Davy. Erau la fel.

Voiau ceva mai mai mult decât le dăduse viaţa.

Bea cot la cot cu noi şi mă trăgea de pe scaun ca să dansăm, plesnindu-mă cu mâna peste fund.

Clare era puţin derutată de toate astea.

Şi asta poate din cauză că, dintr-odată, mi se întâmplau nişte lucruri despre care eu şi Clare nu aveam cum să vorbim. Fiecare îşi vedea de treaba lui prin casă.

Clare îi făcea zile amare lui Davy din cauză că invitase jumătate din populaţia Dublinului la petrecere. Davy, căzut în apatie. Speedy dormind, ca de obicei.

Tocmai mă uitam la Familia Simpson şi m-am dus să-mi fac nişte cafea.

Clare şi cu Trish stăteau în bucătărie şi discutau. M-am strecurat printre ele de parcă aş fi fost un fel de intrus.

De parcă aş fi avut nevoie de un prieten, de puţină atenţie.

Mai târziu, ne-am dus într-un bar. Trish s-a dus să mai comande un rând.

Stăteam şi ronţăiam nişte biscuiţi, când am surprins-o pe Clare uitându-se la mine şi am izbucnit amândoi în râs.

În râs sau în plâns, nici nu-mi amintesc prea bine.

Apoi, când ne-am dus să luăm ceva de mâncare, Clare a venit cu ideea să mergem a doua zi la supermarket, să cumpărăm provizii pentru

petrecere.

Trebuia să se ocupe cineva şi de asta, din moment ce Davy nu făcea nimic.

Trish îşi cumpărase un crenvurşti, se juca cu el şi se uita la mine cu subînţeles. Avea pe ea numai o vestuţă gri.

În noaptea aia, am avut parte de cea mai incredibilă felaţie din viaţa mea. Am ejaculat peste tot prin cameră. Trebuie să recunoaşteţi, când vezi pe cineva râzând cu gura până la urechi, cu sperma ta lipită prin păr, nu poţi să te afli decât pe calea cea bună. Am adormit imediat, cu un zâmbet stupid pe faţă.

Era prima noapte când dormeam împreună. Dimineaţa, era cât pe-aici să întârzie la cursuri.

Mi-am tras pe mine o pereche de blugi şi m-am dus în bucătărie să mănânc ceva. Clare era acolo şi învârtea pe deget nişte chei de maşină. Împrumutase Fordul Fiesta de la maică-sa.

Ne-am suit în maşină şi am pornit spre supermarketul din Sutton Cross. Clare avea pielea bronzată şi purta la mâna stângă o brăţară de argint. Mă uitam la ea atunci când schimba vitezele.

Încercam să-mi imaginez că suntem căsătoriţi şi că făceam asta zi de zi, mergeam la cumpărături ca orice altă familie.

Privirea ei concentrată, conducând prin traficul aglomerat din Dublin. Buzele care se subţiau când vedea câte un şofer mai neatent.

Rareori, mi s-a întâmplat să împing un cărucior printr-un magazin, numai atunci când

mergeam cu mama la cumpărături.

Îmi venea să o strâng în braţe pe Clare, chiar acolo.

Avea nişte pantaloni cu dungi albe în părţi.

Şi nu purta şosete.

Puteam să-i văd gleznele ei micuţe.

De parcă n-ar fi avut nevoie să poarte şosete atunci când ieşea cu mine. Cred că o luasem puţin razna, aşa că mi-am încleştat bine mâinile pe cărucior.

Amândoi ştiam că petrecerea noastră urma să fie un dezastru. Încet-încet, am început să-mi dau seama ce se întâmpla de fapt. Clare ştia, fără îndoială, că nu are niciun sens să cumpere tot felul de lucruri pentru o ceată de ţăcăniţi care urmau să vină şi să bea până şi ultima picătură de alcool din casă.

Şi am înţeles că toată chestia asta cu mersul la supermarket o inventase ca să putem să fim împreună.

La un moment dat, s-a întors brusc spre mine şi mi-a pus mâna pe piept, în timp ce mă uitam la nişte cutii de pizza. Şi am rămas aşa, nemişcaţi. O veşnicie.

11. DERMOT

Într-un avion la clasa I? Spre America?

Numai şerveţele şi feţe de masă şi „Doriţi să serviţi un Chardonnay, domnule?”

De-a dreptul ridicol.

Nu ştiu cât o fi costat un bilet, dar trebuie să fi fost de ordinul miilor.

Şi mai era şi St. Patrick’s Day, Ziua Naţională, aşa că erau acolo cu toţii.

Gerry Adams, McGuinness, Reynolds, Cowan, Ahern, Eamonn Dunphy, Ian Dempsey, eu, şi O'Hagan, şi Crawford, Griffen, Staunton şi toate nevestele lor.

Dar fără Mary.

Ea a rămas acolo, în luminile şi umbrele aeroportului, după ce ne-am ţinut de mână pe scara avionului.

Trebuie să mă duc", îi explicasem acasă, mai devreme… Sunt obligat".

Pe dracu'. A văzut direct prin mine.

N-a scos niciun cuvânt.

Dar mă citise.

Căzusem direct în capcană.

Dar ce poţi să faci?

Îţi vezi în continuare de treabă.

A dat din cap, a zâmbit şi s-a dus la baie.

Iar eu am prins ocazia, imediat ce am auzit apa curgând în cadă, am deschis dulăpiorul cu băuturi şi mi-am preparat o ciudăţenie de cocktail. Care şi-a făcut efectul imediat, în timp ce zăceam pe canapea şi visam cu

ochii deschişi la L.A. Şi iată-mă! Suit în avion.

Ne ridicăm şi ne plimbăm de colo-colo, de parcă am fi într-un club. Salutând frumos şi făcând cunoştinţă. Înghesuiţi unii într-alţii. Cu toţi cei mari şi cei buni.

Stewardesa linguşindu-se pe lângă noi şi toată lumea râzând cu gura până la urechi de câte ori cineva făcea câte un comentariu stupid. Dar nimeni nu putea să ascundă faptul că se simţea un uşor miros de căcat în avion, de parcă se

defectase un closet.

Un parfum la care trebuie să recunosc că am contribuit şi eu cu ce am putut.

Asta e, intră pe-o parte, iese pe alta! Ce poţi să faci? Să-l ţii înăuntru?

Acelaşi lucru l-am făcut şi la hotel, cum am ajuns, mi-am împuţit şi camera.

Ne aduseseră de la aeroport în nişte limuzine.

Eram frânt de oboseală şi băusem cam mult în avion.

Iar concertul cu The Bangers era chiar în seara aceea.

Să nu adormi, Dermot" m-au avertizat toţi.

Ca să îţi treacă ameţeala trebuie să rămâi treaz".

Să rămân treaz! Mă simţeam de parcă era 11 şi jumătate noaptea după ce stătusem toată ziua într-o cârciumă.

Să rămân treaz.

M-am întins pe patul de la hotel.

Aveam o grămadă de camere. Una semăna cu o sufragerie.

Alta în care să cinezi sau poate să ţii o şedinţă. Şi una care arăta ca orice altă cameră de hotel, cu un pat în mijloc. Iar eu în mijlocul patului. Şi mirosul rahatului meu peste tot.

Mary îmi pusese în bagaj o pereche de pantaloni scurţi. Semănau cu un echipament de luptă, aveau nişte ditamai buzunarele pe fiecare parte.

I-am tras pe mine şi am coborât să caut barul.

Dar la recepţie mi-au zis că barul se deschide abia la şase sau o oră din asta tâmpită.

Aşa că m-am întors în cameră şi am stat pe balcon uitându-mă la o piscină goală. Între timp, am băut ce se mai găsea prin frigider. După care a sunat, în sfârşit, telefonul şi am coborât cu toţii în hol să aşteptăm limuzinele.

Dar, de fapt, nu ne duceam să-i vedem pe The Bangers în concert. Ne duceam la concertul celor de la The Bangers, ceea ce e cu totul altceva.

Urma să stăm în spatele scenei, în sectorul VIP.

O'Hagan cu ceilalţi şi cu nevestele lor, îmbrăcaţi sport, confortabil, ca şi când n-ar fi fost milionari, toţi cu adidaşi albi şi strălucitori.

Deci dacă mă întrebaţi „Cum sună The Bangers în concert?"

Nu ştiu ce să vă spun.

Dar pot să vă spun că în culise ai impresia că eşti în „Războiul Stelelor". Poţi să vezi scena şi un zid de boxe puse una peste alta şi tot felul de steaguri fluturând în vânt, de parcă ar fi un castel, şi o mulţime de oameni care mişună de jur-împrejur. În speranţa că cineva din castel o să arunce gunoiul şi, din greşeală, o să fie şi ceva de valoare

Înăuntru, vreun diamant. Şi, dacă ai noroc şi îl găseşti chiar tu, n-o să fie nevoie să mai munceşti toată viaţa sau n-o să-ţi mai fie foame. Începuse să mi se facă uşor teamă şi aerul nopţii era rece, încercam să-mi amorţesc spaimele cu puţină votcă. Şi am intrat în vorbă cu o blondă şi cu soţul ei. El era englez şi, probabil în ideea că eu aş fi fost vreo celebritate, se purtau amândoi

foarte frumos cu mine. M-au întrebat dacă nu vreau să iau nişte cocaină.

Nu luasem niciodată în viaţa mea, dar m-am gândit că poate scap de senzaţia aia nenorocită de teamă care se cuibărise în mine.

Aşa că am tras pe nas nişte cocaină dintr-o tabacheră.

Mirosul de rahat era copleşitor şi un urlet a izbucnit din 80 de mii de piepturi ale spectatorilor. Am început să mă rotesc pe călcâie, absolut convins că sunt atacat de lilieci.

M-am retras într-un colţ, cu sticla de votcă în mână. Aveam senzaţia că viaţa îmi este în pericol.

Până când soţia lui O'Hagan a venit să mă ia şi ne-am dus cu toţii la un fel de petrecere, unde n-am fost în stare să rămân prea mult. Nu îmi aduc aminte decât că m-am trezit în camera mea de hotel. Începuse să se lumineze de ziuă.

Aveam pantalonii scurţi pe mine şi mă uitam fix la implanturile de silicon ale unei fete, chiar acolo unde se vede clar că totul e din plastic. I-am dat telefon lui Mary.

Era în Artane, la părinţii ei. În timp ce vorbea cu mine la telefonul mobil, tot felul de nepoţi şi nepoţele tocmai îşi făceau apariţia la petrecerea de St. Patrick's Day.

Puteam să-i aud chirăind.

Ea stătea în grădină. Încercam să mi-o imaginez.

Şi toate sunetele din jur aveau un aer de inocenţă şi păreau, cum să le zic, foarte reale. Auzeam un fel de ecou care îmi aducea cumva aminte de vară. N-am mai putut suporta. I-am zis

„Ai grijă de tine” apoi am închis.

Şi fata asta era pe pat, dormea, mă uitam la vaginul ei şi mă întrebam oare câţi ani avea şi cine era ea. Şi dacă senzaţia asta ciudată pe care mi-o dădea covorul de sub picioarele mele nu era cumva un sentiment de remuşcare.

Am adormit din nou, în timp ce soarele începea să strălucească în ferestre.

Ceva mai târziu, O’Hagan a apărut în cameră. Fata probabil că plecase între timp.

Şi ne-am jucat cu minibarul pe rotile, ca şi când ar fi fost un minibar de pe Titanic, iar noi am fi fost nişte scafandri, cercetători de la un muzeu misterios.

Apoi mi-a zis că cineva făcuse o mare greşeală.

Cineva recomandase pe altcineva cu numele meu lui Crawford. Cineva de la clubul lui de rugby.

Şi că ei au greşit şi mi-au dat mie slujba. Pentru că văzuseră CV-ul meu mai întâi.

Dar eu bănuiam că se va întâmpla ceva de genul ăsta. S-a scuzat, spunând că era o încurcătură monumentală. Şi că el abia acum aflase de ea.

Apoi m-a privit fix în ochi şi mi-a zis că dacă încercam să fac vreo prostie, ca, de exemplu, să-l dau în judecată, n-o să am nicio şansă împotriva avocaţilor lui.

Am dat din mână dezgustat, fără vlagă.

Cui îi mai păsa de asta?

Iar el îmi spunea întruna „Eşti un om de treabă, un om de treabă”. Şi că voi fi recompensat

pentru toate neplăcerile. Ei doar mă luaseră drept altcineva. Stătea în picioare, lângă perete.

Iar nevastă-sa tot suna să vadă dacă e gata să coboare pentru masa de prânz.

Mi-a mai povestit că mama lui murise câteva luni mai înainte şi că îi ceruse, în testament, să-i trimită nu ştiu ce poză de-a ei unui bărbat care fusese vecinul lor.

Nu mai avea linişte, mi-a spus, tot gândindu-se la treaba asta.

Dar presupun", a zis el, „că trecutul e trecut, nu-i aşa?"

Mai târziu, după ce ei au ieşit în oraş să mănânce, am dat telefon să aflu când e următorul zbor spre Dublin.

Dar partea asta nu mi-o mai amintesc prea bine, totul se petrecea ca într-un fel de vis.

Mi se par nişte întâmplări foarte stranii, atunci când le povestesc. Dar, cum a zis şi O'Hagan, trecutul e trecut. Nu-i aşa?

12. JOE

Pe vremea aia, mulţi dintre noi abia dacă ştiam să fierbem un ou.

Cei care mergeam la muncă.

Pur şi simplu nu era timp.

Şi nici măcar nu era nevoie.

Micul dejun cu copiii.

Supă şi sandvişuri în pauza de prânz.

Apoi, din nou acasă, la plăcinta cu carne sau la cotlete, seară de seară. Bineînţeles, jumătate din timp îl pierdeai băgând mâncarea cu forţa în gura copiilor, cum te pricepeai mai bine.

Iar când i-au găsit lui Liz un chist la unul din

ovare şi au fixat data pentru operaţie, am hotărât să-i ducem pe Dermot şi pe Tania să stea cu mătuşa Carmel, în Baldoyle.

Am condus-o pe Liz la spital într-o duminică.

Am intrat în rezerva ei şi copiii s-au aşezat pe pat cât timp şi-a despachetat ea lucrurile din geantă şi şi-a pus pe ea cămaşa de noapte.

Apoi a apărut o asistentă şi ne-a anunţat că doctorul o să vină imediat.

Aşa că am îmbrăţişat-o cu toţii pe Liz şi am dus copiii cu maşina în

Baldoyle.

Mătuşa Carmel ne-a făcut nişte omletă cu ciuperci şi cartofi prăjiţi.

Şi când am lăsat copiii şi am plecat, n-am avut parte de niciun fel de plânsete şi chirăieli.

Era ca un fel de aventură pentru ei să stea acolo, împreună cu verişorii lor.

Să doarmă toţi în aceeaşi cameră şi să se joace.

Am ajuns acasă şi am dat drumul la apă, ca să fac o baie.

Abia dacă îi mai văzusem pe Marion sau pe Tommy Ross de la petrecere.

Ceea ce nu era tocmai un lucru normal.

Pentru că… pentru că mă băgasem în bucluc în seara aceea, în bucătărie, cu Marion şi dacă nu-l vezi la faţă pe om şi nu îi vezi toate micile defecte care fac din el o persoană ca oricare alta, ai tendinţa, involuntar, să-l aşezi într-o lumină foarte romantică, nu-i aşa?

Era ca şi când casa vecinilor noştri devenise

un fel de mausoleu, de monument bizar.

Ce reprezenta el, nu ştiu să vă spun.

Poate un vis ciudat sau posibilitatea constantă de a da de necaz. Casa noastră părea îngrozitor de pustie acum.

I-am dat telefon mătuşii Carmel, am vorbit cu copiii, apoi am mâncat nişte pâine cu unt şi cu ceai.

Ştiţi cum e câteodată, când te duci la muncă, dar totul îţi pare schimbat şi te cuprinde o senzaţie de nelinişte interioară de care habar nu aveai înainte?

Era o zi ciudată şi ploioasă.

Probabil fiindcă rutina mea zilnică fusese dată peste cap.

Am plecat ceva mai devreme de la serviciu şi m-am dus la spital.

Liz ţinea post.

Era în formă şi nu-i era deloc teamă. Părea mai curând nerăbdătoare să termine cât mai repede cu operaţia. Un adevărat copil al Dublinului.

Am stat de vorbă şi cu doctorul ei, Dl. Ellis, ne-am înţeles chiar foarte bine, era un om tare de treabă. După aceea, m-am dus să văd copiii şi să le las nişte ciocolată.

Dar ei erau în grădina din spate, se jucau cu verişorii, se dădeau într-un leagăn şi aproape că nici nu m-au observat. Aşa că am plecat spre casă. Cum am ajuns, m-am trântit pe canapea să mă uit la ştiri, gândindu-mă dacă să deschid o conservă de fasole sau să dau fuga să-mi cumpăr nişte „fish chips”, când, inevitabil aţi putea spune, cineva a

sunat la uşă. Era Marion, cu o farfurie plină cu mâncare în mână, acoperită cu o folie. Fapt pe care tu, ca bun creştin, trebuie să-l apreciezi. Dar fiindcă persoana respectivă a atins în mintea ta proporţii mitologice şi te-a adus în pragul nebuniei, nu-ţi poţi împiedica mâna să tremure când apuci farfuria. Am dreptate?

Dar, bineînţeles, ea era absolut nevinovată, cum de altfel, tehnic vorbind, amândoi eram.

A intrat pe uşă şi s-a dus, pur şi simplu, la chiuveta din bucătărie şi mi-a spălat vasele, cât timp am mâncat ce îmi adusese ea, nu puteam să-mi dau exact seama ce era.

M-a întrebat cum se simte Liz şi cum ne descurcăm în general.

Iar eu încercam să-mi dau seama dacă se aranjase puţin înainte să vină în vizită.

Dacă încercase să pară mai atrăgătoare decât era de obicei.

Şi stăteam acolo în faţa ei şi am ajuns la concluzia că nu se aranjase, purta nişte sandale Scholl şi avea un batic pe cap.

Şi, deodată, se opreşte şi-mi zice „Te-ai dat cu Bay Rum?”, asta fiind un fel de ceară pentru păr pe care o foloseam pe vremuri.

Am spus că da, m-am dat.

Şi ea a căzut pe gânduri, ca şi când parfumul, sau eu, sau altceva îi amintise de un lucru anume.

Iar înainte să plece, mi-a zis că o să fie cu ochii pe mine şi că dacă am nevoie de ajutor, să-mi spele sau orice altceva, să mă duc să o chem. Nu ştiu de ce mă simţeam atât de vinovat, fiindcă nu

făcusem nimic. Era îngrozitor.

Şi mi-era teamă că o să fiu pedepsit, că operaţia lui Liz o să meargă prost sau că Dumnezeu o să mi-o răpească. Fiindcă eu ar trebui să fiu, de fapt, cu altcineva.

Dar Liz era bine, curată ca lacrima după operaţie. Când m-am dus să o văd, în seara următoare, doctorul Ellis era convins că într-o săptămână va fi gata să se întoarcă acasă.

Am luat asta ca pe un semn că toate pe lume sunt normale şi la locul lor şi că nu are niciun sens să-mi fac inimă rea din cauza unui fleac. Era o seară caldă, luminoasă, de aprilie. Marion şi cu Tommy Ross au trecut pe la mine să afle cum se mai simte Liz şi dacă am ce mânca la cină.

Aveau cu ei un câine mic şi alb, în lesă. Se duceau la plimbare şi m-au întrebat dacă nu vin şi eu. Însă eu mă pierdusem cu totul, mă uitam fix la Marion cum trăgea de lesa căţelului ăla, aş ci că a trebuit să spun nu. Atunci Tommy mi-a zis să trec pe la ei mai târziu, să bem ceva. Am acceptat numai ca să pot închide mai repede uşa şi să mă sprijin deznădăjduit de perete.

Cu imaginea lui Marion întipărită pe retină. Uitându-se în jos, la câinele ăla mic şi trăgând de lesă.

M-am aşezat pe scări şi am rămas acolo, urmărind cum se lasă întunericul în casă. Apoi, m-am ridicat şi m-am dus în vizită la ei. Să bem ceva.

Tommy mi-a deschis, m-a invitat înăuntru şi am stat de vorbă despre tot felul de lucruri. Despre serviciu şi despre politică.

Marion era sus, fiindcă unul dintre copiii lor

avea puţină febră.

Dar a coborât şi ea şi a băut un Bacardi cu noi. Ardeam de nerăbdare să plec. Simţeam nevoia să iau nişte tărie ca să mă liniştesc.

Băieţelul lor a coborât fiindcă nu se simţea bine şi Tommy l-a luat să-l ducă înapoi în dormitor, iar Marion s-a dus să caute numărul de telefon al doctorului.

Pentru câtva timp am rămas singur, acolo, în sufragerie. Mă uitam la biblioteca lor, când am observat o fotografie alb-negru de-a lui Marion, de pe vremea când era încă un copil.

Zâmbea către aparat, cu o expresie undeva între inocenţă şi zburdălnicie, în speranţa că poţi să faci în viaţă tot felul de năzbâtii şi să scapi nepedepsit.

Am apucat fotografia şi am încercat să o strecor în buzunar. Dar Marion a intrat în cameră şi m-a văzut.

M-am prefăcut că tocmai o ştergeam de haină, ca şi când ar fi fost prăfuită.

Şi am bâiguit ceva de genul „Tu eşti aici în poză? Ha ha ha”.

Dar ea s-a uitat la mine cu o privire rece, serioasă şi n-a spus decât –, Vrei tu fotografia?”

Iar eu am răspuns că „Ce? Ai înnebunit? Ce vrei să spui? Ha, ha, ha”.

Dar ea a continuat să mă întrebe, Vrei tu fotografia?”

Şi nu ştiam ce să spun.

Şi ea mi-a zis, E a ta, dacă o vrei”.

A zis, Poţi să o păstrezi tu. Dacă vrei”.

Era atât de calmă… Într-un fel pe care nu puteam să-l înţeleg şi aproape că m-a convins. Aproape că am luat poza.

Dar, bineînţeles, toţi moşii şi strămoşii tăi, cu feţe serioase, toţi profesorii tăi din tinereţe şi toate lucrurile din care e făcută, până la urmă, fiinţa ta, sunt acolo. Se uită la tine încruntaţi, înfricoşători.

Aşa că am pus-o înapoi, la locul ei, în bibliotecă.

Şi am pornit spre uşă, trecând chiar pe lângă umărul ei frumos, prin grădină, apoi la mine în casă, unde m-am ghemuit pe canapea, pe jumătate aşteptând un ciocănit uşor în uşă sau în fereastră. Care nu a mai venit niciodată.

Şi ştiu că n-am putut să iau fotografia fiindcă mi-a fost frică. Şi mi-era frică fiindcă nu ştiam de ce îmi doresc fotografia. Ăsta era adevărul. Cred.

Abia dacă am mai văzut-o sau dacă am mai vorbit vreodată cu femeia aceea. La bine sau la rău. Sau la amândouă, nu? Pentru că aşa se întâmplă.

13. KEVIN

După cum era de aşteptat, pe la unu noaptea, geamul de la uşa sufrageriei era ţăndări.

Poliţia venise deja de două ori ca să ne spună să nu mai facem gălăgie.

Apăruse şi ambulanţa din cauza unui dobitoc care luase bătaie în drum spre petrecere şi ajunsese cu nasul împrăştiat pe toată faţa.

Un alt scandal era în plină desfăşurare în grădina din faţă, între şmecherii din cartier şi nişte bătăuşi de prin centrul Dublinului.

Aruncau cutii de bere unii în alţii, peste stradă.

Speedy adormise în baie şi uşa era blocată. Davy a trebuit să o spargă, până la urmă, ca să aibă fetele unde să se drogheze.

Băieţii se drogau chiar în faţa casei.

Din spatele clădirii se răspândea încet, peste tot cartierul, mirosul de urină. Iarba era complet uscată în locul ăla, murise orice urmă de vegetaţie.

Era, pur şi simplu, o atmosferă nebună.

Davy destupase butoiul lui de plastic cu bere făcută în casă.

Trebuia să stea la fermentat două luni.

El o pusese la făcut abia marţea trecută, dar nu mai conta, toţi se băteau să-şi umple paharele.

Tatăl unuia dintre invitaţi era şi el la petrecere, stătea în hol, foarte calm, bea bere Royal Dutch şi vorbea cu un american foarte plicticos care

tot apărea lângă tine când ţi-era lumea mai dragă.

O fată căzuse pe scări şi cineva zicea că va trebui să chemăm din nou salvarea.

Iar dormitoarele noastre, al meu şi al lui Clare, erau pline de lume, deşi închisesem cu cheia. N-avea niciun sens să ne chinuim să-i dăm afară. Trecusem de etapa în care îţi mai pasă ce se întâmplă. Stăteam în grădina din spate.

Cineva îmi dăduse un peştişor într-o pungă de plastic plină cu apă. De necrezut, peştele era încă viu. Nimeni nu ştia de unde apăruse.

Era cât pe-aici să avem parte de alt scandal când o fostă iubire de-a lui Clare a încercat să îl pocnească pe Declan, actualul ei prieten. Dar s-a stins repede, după ce Clare s-a repezit şi a dat drumul la o cascadă de înjurături care l-au lipit pe „fost” de uşa bucătăriei, cu capul lăsat în pământ, copleşit de ruşine.

Asta s-a întâmplat puţin înainte de a o găsi pe Trish sub tancul de ulei. Se tăvălea cu un tip care purta un fes mare de lână pe cap. S-a ridicat, s-a uitat la mine şi mi-a zis, legănându-se, „Credeam că eşti tu!”. Am crezut-o. Şi-a acoperit faţa cu mâinile şi a început să râdă. Tipul de sub tanc a întins o mână către ea şi a scos un fel de „Aaagh”. Evident, în semn de protest. Şi ea s-a întors şi i-a tras cel mai urât şut în faţă pe care l-am văzut vreodată. Dar era prea beat ca să mai simtă ceva, a adormit pe loc. Era genul ăla de atmosferă.

Scampi scosese amplificatorul lui Davy în grădină şi încerca să-i convingă pe The Bangers să cânte câteva piese.

La un moment dat a apărut o minge de fotbal şi s-a improvizat un meci scurt, fără echipe, fără porţi, numai şuturi la întâmplare şi o ceată de oameni care alergau de colo-colo fără nicio noimă.

M-am refugiat în pasajul care ducea în spatele casei, ca să protejez peştişorul.

Am dat cu piciorul, în întuneric, peste nişte cutii de bere pline şi m-am apucat să beau din ele.

O tipă a încercat să mă tăvălească prin iarbă, dar după un minut a renunţat, fiindcă intrasem deja într-o stare de amorţeală totală. Apoi a venit cineva în fugă şi mi-a spus „Paul McCartney e aici,

la petrecere!”

Şi mi-am dat seama că nu am unde să mă mai ascund.

Poliţia a apărut din nou şi în curând, s-a spart cheful.

Davy era cât pe-aici să fie arestat, însă Clare a intervenit şi le-a spus că e bolnav mintal.

Iar eu am rămas acolo, rătăcind prin grădină toată noaptea şi golind cutiile cu băutură care erau împrăştiate peste tot.

Când a început să se lumineze de ziuă, am urcat la mine în cameră ca să mă culc, dar erau deja alţii care dormeau acolo.

Aşa că am bătut la uşa lui Clare şi am intrat.

Declan dormea, cu un braţ încolăcit în jurul ei.

M-am aşezat lângă pat şi ea s-a uitat la mine.

Iar eu i-am aruncat o privire care zicea „Ei, cam asta a fost”.

A zâmbit şi s-a dat uşor jos din pat ca să se îmbrace. Pielea ei cafenie strălucea în lumina dimineţii.

Am coborât amândoi, fără niciun cuvânt, şi ne-am dus să ne plimbăm. Am mers pe Malahide Road, până la Fairview.

Apoi, am luat-o în jos pe Alfie Byrne Road, am trecut de Sheriff Street, am traversat podul şi am ajuns în Ringsend.

Am trecut de Sandymount, apoi de Booterstown, până în Blackrock, apoi am traversat Monkstown şi am ieşit în Dun Laoghaire, unde ne-am plimbat pe faleza portului.

M-am uitat în pungă, însă peştişorul murise. Şi am mers de-a lungul portului, în tăcere.

Din când în când, Clare părea că vrea să mă prindă de mână, poate că voia să ne întoarcem.

Dar eu am continuat să merg. Şi ea a rămas lângă mine.

Oricum trebuia să ne întoarcem curând.

Nu mai aveam pământ pe care să mergem.

Nu mai era decât marea, cât vedeai cu ochii.

Nu mai aveam unde să ne ducem.

Puteam doar să mergem unul către altul, pentru un timp.

Ce ţi-am spus eu?” Mi-a zis tata.

Ce ţi-am spus eu?”

Eram la masa de prânz, duminică.

„Ţi-am dat o lună! Asta ţi-am spus. Nu ţi-am spus aşa?”

Şi, ca să spun drept, nu mă deranja deloc micul lui moment de triumf.

Mă simţeam uşurat, din nou acasă, cu mama şi cu tata şi cu surorile mele.

Camera mea era exact aşa cum o lăsasem, numai că mai curată şi cu aşternuturi noi. Am dormit cincisprezece ore încontinuu.

Câteva seri mai târziu, a venit Clare în vizită şi am stat împreună în bucătărie, am băut ceai şi am ascultat muzică la radio.

Zicea că e în pragul unei crize de nervi. Acasă, din nou cu părinţii.

Toată seara mi-a povestit numai despre asta.

Ştiam însă unde vrea să ajungă.

Urma să se mute în altă parte.

Cu Declan şi cu prietenii din formaţia lui.

Iar eu i-am spus că e o idee foarte bună.

Şi parcă era ceva care ne împiedica să vorbim sincer despre noi doi. Să ne spunem unul altuia ce gândeam. Teamă? Uimire? Neîncredere poate? Asta era oare ceea ce căutam?

Puteau doi oameni să se găsească unul pe altul atât de uşor? Probabil că nu aveam destulă încredere. Aşa că asta a fost.

Am apucat-o fiecare pe drumuri diferite. Câteva săptămâni mai târziu, bunica mea a murit. Mama tatălui meu.

Am stat la înmormântare şi m-am uitat cum strânge bunicul în mână nişte mătănii ale ei, pe care le cumpărase ea din Lourdes.

Şi m-am gândit că poate nu există câte un suflet pentru fiecare om din lume.

Poate că există numai două.

Unul pentru cei care se lasă în voia sorţii şi unul pentru cei care luptă. Şi mulţi dintre noi împărţim acelaşi suflet. Şi nu are niciun sens să ne împotrivim.

Era doar o idee stupidă.

Dar nu puteam să mă gândesc decât la asta, parcă mă blocasem. Patricia, Trish, cea cu păr cârlionţat era şi ea cu mine la înmormântare. Călătoream destul de des cu autobuzul în perioada aia, îmi petreceam o mare parte din timp pe Strada Parlamentului, acasă la ea. Mai târziu ne-am dus într-un bar. Şi mă uitam fix la gresia de pe jos.

Ştiam că ea este o luptătoare, iar eu aveam celălalt fel de suflet.

Şi poate că nu eram decât un laş, dar mă gândeam că, dacă ea avea să lupte pentru mine, eu mă voi lăsa în voia sorţii.

14. DERMOT

Bineînţeles, mă simţeam ca un om care a fost aruncat, sus, în aer, iar băieţii de jos, care trebuiau să ţină plasele de siguranţă, o şterseră.

Iar acum mă apropiam de pământ.

Înapoi, în Dublin.

În coada avionului, la clasa a II-a.

Parcă eram un zombi.

Stând şi aşteptând un taxi, acolo, în faţa aeroportului.

Şi când, în sfârşit, am găsit unul, şoferul avea un mare chef de vorbă.

Unde fusesem? Cum era acolo? Cu ce mă ocupam?

Iisuse Hristoase. Mă simţeam ca un personaj dintr-o pictură religioasă în care Dumnezeu îi trimite pe toţi păcătoşii în iad. Iar ei se uită în sus, spre El, conştienţi de beleaua în care au intrat.

Mi-am lăsat valiza în hol şi i-am văzut pe Mary şi pe Colm în grădina din spate.

Scoseseră masa din bucătărie, ca să ia prânzul afară, la soare.

Am luat un scaun şi m-am dus să stau cu ei.

Pe masă aveam şuncă, ouă fierte şi pâine, ceai şi suc de portocale.

Colm a aruncat o minge spre mine, însă nu mai aveam pic de energie ca să mă joc cu el.

M-am aşezat la masă şi i-am spus lui Mary că mi-am pierdut slujba.

Că totul fusese o încurcătură.

A râs către mine într-un fel pe care-l cunoşteam.

Adică era de aşteptat ca o chestie ca asta să mi se întâmple mie. Că eram o persoană căreia i se întâmplau lucruri de felul ăsta. Colm a venit să bea nişte suc şi a pus o mână pe spătarul scaunului meu. Puteam să-l aud cum soarbe din pahar şi, parcă fără să vrea, şi-a trecut un deget peste obrazul meu neras.

Şi faptul că s-a simţit îndreptăţit să facă asta nu m-a supărat deloc. Eram prea obosit ca să mai reacţionez. Iar el oricum plecase să se joace din nou cu mingea.

Tot ce trebuia să fac, pentru a îndrepta lucrurile cu nevastă-mea, era să-i cumpăr nişte ciocolată.

Şi să mă înalţ, din nou, încetul cu încetul, în ochii lumii. Însă Mary mi-a spus:

Când ne-am cunoscut, ştii de ce te-am ales tocmai pe tine?

Fiindcă mi-a fost milă.

Arătai atât de jalnic, încât nicio fată nu voia să danseze cu tine.

Păreai atât de speriat, acolo, printre ceilalţi băieţi.

Şi dacă-ţi aduci aminte, nu arătam deloc rău pe atunci, Dermot, aveam picioare lungi şi sâni mari şi părul vopsit blond.

Şi toţi băieţii care stăteau acolo nu puteau să-şi creadă ochilor când am trecut pe lângă ei şi te-am invitat la dans.

Nici ţie nu-ţi venea să crezi!

Ce?”, mi-ai spus.

Tâmpitule ce eşti.

Ce!

Aproape că a trebuit să trag de tine ca să te ridic în picioare.

Tremurai, acolo, pe ringul de dans.

Tremurai în braţe la mine.

Când te-am sărutat, nici măcar nu ştiai ce să faci.

Apoi, a început să-ţi placă.

Dar până atunci, ţi-a luat cam un minut.

Te agăţasei de mine de parcă ţi-era frică să nu te trezeşti şi să nu mă mai găseşti acolo.

Am fost cu mulţi băieţi înaintea ta.

Însă puteam să văd prin ei ca prin sticlă.

Erau buni de gură, fiindcă mămicile lor îi transformaseră în nişte ursuleţi răzgâiaţi, spunându-le că soarele, luna şi stelele strălucesc doar pentru ei. Dar eu i-am făcut să tacă.

Pentru că nu eram fata căreia să-i fie teamă să-şi bage mâna în pantalonii unui băiat.

Puteam să fac ce voiam eu dintr-un bărbat.

Dar te-am ales pe tine, Dermot, pentru că tu nu aveai pe nimeni în lume. Şi ştiam că probabil aşa vei rămâne tot restul vieţii şi am hotărât să-ţi fiu prieten.

Şi ştiu că nu mai ai niciun fel de respect pentru mine.

Şi nu-mi pasă dacă nu mă mai placi, ştiu că te jenează faptul că nu am slăbit după ce l-am născut pe Colm.

Dar eu te-am ales pe tine, Dermot.

Te-am luat fiindcă ştiam că o să ai totdeauna

nevoie de cineva care să te îngrijească. Iar eu aveam să fac asta”, mi-a zis ea.

Iar eu parcă urmăream tot ce se întâmplă de undeva de sus, de deasupra grădinii.

Puteam să-l văd pe Colm cum izbea mingea lui portocalie de zidurile de beton.

Şi puteam să o văd pe Mary, la masă. Mâna ei, sprijinită de umărul meu. Iar eu – o siluetă diformă. Faţa mea, căzând, încet, la ea în poală.

15. JOE

Când locuieşti împreună cu alţi oameni, într-un azil, ca mine, iar tu eşti o persoană care ţine la intimitate, nu poţi să le spui tuturor dacă ai veşti.

Mai ales dacă sunt de natură foarte personală.

Aşa că dacă m-ai vedea umblând de colo-colo cu fotografia asta în buzunar, n-ai avea de unde să ştii despre ce este vorba.

Deşi Pat, asistenta, m-a surprins de câteva ori. Când eram departe, căzut pe gânduri.

Şi a trebuit să mă ascund de privirea ei.

Jackie Fennel a crezut că a venit Crăciunul când i-am propus să mergem să bem o bere. Era unu după-amiază. Şi Mary Larkin a venit şi ea cu noi.

Bineînţeles că asta a devenit subiectul numărul unu şi toată lumea bârfea pe la colţuri că eram toţi trei nişte alcoolici. Dar ce poţi să faci?

Aşa că iată-ne, şontâc-şontâc, în bătaia soarelui, îndreptându-ne spre cârciumă, spre Tighe’s.

Jackie era cel mai agil dintre noi.

Încă mai putea să facă două lucruri în acelaşi timp.

Putea să-şi numere mărunţişul fără să se uite pe unde merge.

Mary Larkin se tot minuna cât de frumos e afară, dar asta n-a împiedicat-o să se adăpostească în bar, unde era răcoare şi întuneric, şi să radă cinci sticle de bere.

Pe la două jumate era frântă de beată. Eram numai noi în toată cârciuma.

Jackie avea treabă cu televizorul, voia canalul de sport, până când barmanul a cedat nervos şi i-a dat lui telecomanda.

Şi chiar dacă mai vorbeam, din când în când, cu ei, eram cufundat în lumea mea secretă.

Mă gândeam la Marion Ross şi mă întrebam de ce mi-o fi trimis mie fotografia asta.

Am răscolit în teancul de ziare al lui Jackie şi până la urmă, am găsit.

Avusesem dreptate.

Murise, câteva săptămâni înainte.

Şi mă tot gândeam că avea dreptate, la urma urmei: dacă eu voiam să am o fotografie cu ea, de ce n-aş avea-o?

Şi dacă poţi să fii prieten cu cineva, de ce să-ţi fie teamă?

Numai că ce mi se întâmplase mie era că mă îndrăgostisem de cineva pe care nu-l cunoşteam. Asta-i tot.

Şi nici nu am ajuns să o cunosc vreodată, dar ce să-i faci, când te loveşte amorul, te loveşte.

Şi poate că dacă aş fi cunoscut-o, nici nu mi-ar mai fi plăcut de ea. N-ai de unde să ştii.

Am luat atunci o decizie, iar viaţa şi-a urmat cursul.

Poate că aş fi putut lupta ca noi doi să fim împreună.

Dar, ce să zic?

Nu era felul meu.

Nu sunt eu făcut pentru asta.

Câteva beri şi câteva păhărele de tărie mai târziu, am luat-o înapoi spre casă.

Mary Larkin cânta „You are my sunshine, my only sunshine”, dar a amuţit când a dat cu ochii de Pat, asistenta.

Jackie Fennel îşi freca uşor palmele şi dansa de unul singur.

Ne-am întors de la câmp!” i-a zis lui Pat.

Apoi, ne-am aşezat la masă şi am luat cina.

Şi, desigur, noi trei eram în centrul atenţiei.

„A cui zi de naştere a fost?” şi alte dintr-astea.

Săraca Mary s-a dus la culcare pe la şapte seara.

Dar Jackie era în mare formă.

O ţinea numai într-o glumă.

Dar a început şi el să se stingă, repede, dintr-odată.

Pat l-a luat şi l-a dus să se culce.

Iar eu am rămas de unul singur, în sala de mese.

Nu ştiau că mai e cineva acolo, aşa că luminile erau stinse.

Dar sora Pat a venit şi m-a găsit şi ne-am dus împreună în camera ei să bem un ceai.

Şi, deşi era încă furioasă fiindcă nu-i spusesem ce am primit prin poştă, îi plăcea prea mult de mine ca să-mi facă zile amare. Am stat şi mi-a povestit despre cum a copilărit ea în Roscommon. Şi curând s-a făcut ora să ne ducem la culcare.

După ce mi-am pus pijamaua pe mine, m-am dus şi am luat de pe masă nişte mătănii pe care le cumpărase Liz, demult, din Lourdes. Şi mi le-am înfăşurat pe degete.

Am scos fotografia lui Marion din buzunar şi m-am uitat la ea un timp. Din ea mă privea o fată. Cu un zâmbet mare pe chip. Foarte fericită.

O fată pe care nu o cunoşteam.

Şi m-am simţit prea obosit ca să mai termin ultimele două pagini din cartea aia cu cowboy, pe care o citeam atunci.

Aşa că am stat întins pe spate, cu poza lui Marion într-o mână şi cu mătăniile lui Liz în cealaltă.

Gândindu-mă la regrete şi la griji.

Dar când ajungi la vârsta mea, renunţi la ele, pentru că nu-şi mai au rostul.

Te saturi de atâtea regrete.

Eşti prea sleit ca să-ţi mai faci griji.

Aşa că am strâns la piept obiectele astea două.

Fotografia şi mătăniile.

La inimă, dacă vreţi.

Şi am făcut ceea ce face orice bun creştin. Am stins lumina şi m-am culcat.